

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27.09.1962, sp. zn. 6 Co 433/62, ECLI:CZ:MSPH:1962:6.CO.433.1962.1

Číslo: 39/1963

Právní věta:

Za cestu do zaměstnání a zpět lze pokládat jen cestu z bydliště zaměstnance k místu vstupu do podniku a zpět. O takovou cestu nejde, když úraz se přihodil zaměstnanci na cestě ze zasedání rady ONV; jde tu tedy o pracovní úraz, za nějž podnik odpovídá ve smyslu § 1 odst. 1 zák. č. 150/1961 Sb.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 27.09.1962

Spisová značka: 6 Co 433/62

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody v pracovním právu, Pracovní úraz

Předpisy: 150/1961 Sb. § 127

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se dožadoval odškodnění pracovního úrazu, který utrpěl dne 19. května 1959, když se při pádu zranil na cestě domů ze zasedání rady ONV.

Obvodní soud pro Prahu 3 žalobu zamítl, protože dospěl k závěru, že šlo o úraz, ke kterému došlo na cestě ze zaměstnání domů; za tento úraz žalovaný podnik podle § 1 odst. 3 zák. č. 150/1961 Sb. neodpovídá.

Městský soud v Praze rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

Odůvodnění:

Podle § 1 odst. 3 zák. č. 150/1961 Sb. není pracovním úrazem ve smyslu tohoto zákona úraz, který se pracovníku přihodil na cestě do zaměstnání a zpět. V § 1 odst. 2 vyhl. č. 7/1962 Sb., je pak blíže vysvětleno, co se rozumí cestou do zaměstnání a zpět, a to tak, že touto cestou je cesta z bydliště pracovníka k místu vstupu do podniku a zpět. Jde o výjimku ze zásady stanovené v § 1 odst. 1 zák. č. 150/1961 Sb., že podnik, u něhož je pracovník v době úrazu v pracovním poměru, odpovídá za škodu úrazem, který se pracovníku přihodil v přímé souvislosti s výkonem jeho zaměstnání. Soud prvního

stupně správně zjistil, že účast žalobce na zasedání rady byla součástí jeho povinností, vyplývajících z jeho funkce ředitele podniku, že tedy cesta z tohoto zasedání byla v přímé souvislosti s výkonem jeho zaměstnání. Dále však dospěl k závěru, že šlo o cestu domů a že proto žalovaný podnik za následky úrazu na této cestě neodpovídá. S názorem, že v daném případě šlo o cestu ze zaměstnání domů, nelze souhlasit.

Zákon č. 150/1961 Sb. o náhradách při úrazech a nemocech z povolání poskytuje pracovníku širokou ochranu tím, že stanoví objektivní odpovědnost zaměstnavatele za škodu vzniklou úrazem, který se pracovníku přihodil v přímé souvislosti s výkonem zaměstnání. Z důvodů obtížné kontrolovatelnosti vyjímá zákon cestu do zaměstnání a zpět, avšak ze zákona i citované vyhlášky je zřejmé, že jde o výjimku. Není proto důvodu k extenzivnímu výkladu definice cesty do zaměstnání a zpět, jak je uvedena v § 1 odst. 2 vyhl. č. 7/1962 Sb. Za cestu do zaměstnání a zpět možno proto pokládat jen cestu z bydliště pracovníka k místu vstupu do podniku a zpět. O takovou cestu v daném případě nepochybně nešlo, neboť úraz se žalobci nepřihodil na cestě z jeho stálého pracoviště, tj. provozních místností žalovaného podniku, resp. jeho právního předchůdce, nýbrž na cestě z budovy ONV do bydliště žalobcova.

Žalobce i soud prvního stupně zřejmě svedla k nesprávnému názoru ta okolnost, že k úrazu došlo na místě, kam by se byl pravděpodobně žalobce musel dostat, i kdyby šel domů z místa svého pracoviště. Tato nahodilá okolnost však není rozhodná. Nelze totiž hovořit o obvyklé cestě ze zaměstnání domů, protože z pracoviště domů se lze vracet v každém případě nejrůznější cestou a také různým způsobem (pěšky nebo dopravním prostředkem). K úrazu pak může dojít na místě, na něž se pracovník musel dostat při obvyklé cestě domů a třeba i přímo před domem, v němž bydlí. Tato okolnost však nemůže být rozhodná, neboť pak by vůbec nemohlo být objektivně zjištěno, kam až trvá ochrana podle citovaného zákona a kde končí. Je proto nutno dojít k závěru, že jediné rozhodná je ta okolnost, zda šlo o cestu z místa vstupu do podniku a zpět.

Proto nutno pokládat žalobu zásadně za důvodnou. Soud prvního stupně, však vycházející z jiného názoru, nezabýval se vůbec přiměřeností požadované náhrady škody, a proto nezbylo, než jeho rozhodnutí zrušit a uložit mu, aby ve věci dále jednal a znovu rozhodl.